

afgjørende Stund, og det ærede Medlem støttede dette noget paa, hvad der forelaa fra sidste Krig. Jeg tør ikke bestride, at det ærede Medlems Bemærkning kan have nogen Hjemmel; men hvad jeg bestemt vil bestride, er, at det kan gjælde mere for eet af de Skibe, hvorom den høitærede Krigsminister har talt til os, end for eet af de Skibe, hvorom vi Andre have talt; Ansvarer vil vistnok være omtrent lige stort at bære. Vi kunne ikke vente, at vi, selv med de mindre Skibe, hvorom Ministeren har talt til os, skulle blive saaledes udrustede, at vi skulde kunne have Raad til at sætte dem til paa Maa og Faa. Enhver Søofficer vil jo ved at see, at hans Skib repræsenterer saa stor en Sum som henved 1 Million Rd., blive alvorlig betænkelig ved at udsætte det for Fare, dersom det overhovedet er den Betragtning, han gjør gjældende; men om han har Foden paa Dækket af et Skib, som har kostet 800,000 Rd. eller 1,800,000 Rd., troer jeg, oprigtigt talt, ikke spiller nogen væsentlig Rolle for en Søofficer i Kampens Dieblif. Jeg troer, at han i det ene som i det andet Tilfælde mindre vil lade sig bestemme af, hvad Skibet har kostet, end af Hensynet til, hvorvidt Landets Forsvar kan taale, at han udsætter det for at miste dette ene Led deraf. I den Retning troer jeg, Dverveielser vil gaae; men hvad enten Skibet er stort eller mindre stort, hvad enten det har kostet 1 Million eller 1,800,000 Rd., troer jeg paa ingen Maade spiller nogen afgjørende Rolle. Min Stilling i denne Sag er saaledes — og det troer jeg virkelig er Tilfældet med de allefleste Medlemmer i denne Sal — at jeg meget alvorligt søger efter Sandheden. Jeg vil sige det ærede Medlem her foran (Zitlau), at kun hans ringe Erfaring og ringe Dvelse i en parlamentarisk Forsamling kunne undskyldte, at han tillod sig at tale til os, der er af en anden Mening end ham, som om vi ikke vilde see eller ikke søge Sandheden. Jeg er vis paa, at det ærede Medlem med denne Uttring ikke har forbundet nogen virkelig Tante om at ville beskyldte os for, at vi ikke ville Sandheden fuldt og ligesaa godt som han selv, men han har ladet sig vildlede — hvad der ikke sjældent hændes — af den

Tro, at Ens egen Dverbeviisning og funden er den sande, at kun den, der deler den, har aabent Die for Sandheden. Jo, vi søge Sandheden, og vi søge den ærligt og oprigtigt, fordi vi søle, at det er et stort Spørgsmaal, hvorom det dreier sig. Det er muligt, at vi ved de Dverveielser, hvortil deels den høitærede Ministers Foredrag i det Møde, hvortil han har indbudt os paa Fredag, og deels den paakaldte Prøvelse indenfor selve Søetaten, kunne lede, kunne komme til det Resultat, at Ministeren har Ret, og at vi skulle begynde paa en virkelig ny Ve, lægge en ganske anden Plan for vort Søforsvar. Det er muligt, at vi virkelig kunne komme til med ham at see, at vore lave Kyster ere vore „Bjerge“, og at det er fra dem, vi skulle forsvare os. Det er muligt, at jeg vil kunne finde den Analogi, for hvilken mit Die nu er lukket, og som skal bestaae mellem Schweiz's Bjerge og vore lave Kyster; for Dieblifket stiller det sig for mig, som om vore Kyster ligge saaledes, at Danmarks Hjerte er aldeles aabent og ubeskyttet, og at Forholdet med vore Kyster er omtrent det samme, som om der midt ind i det af Bjerge omgivne Schweiz førte en bred og aaben Elette, tilgængelig for de største Hære i Verden; thi til det Sted, hvor Danmark lettest kan saares, og hvorimod Stødet vil blive rettet, næste Gang det bliver ført, vor Hovedstad, er Veien dyb, og deraf vil det ikke være muligt at fræmme Sjenden bort ved andre Skibe end dem, som kunne møde Sjenden. Det er muligt, at vi kunne komme til at see dette klarere, end vi nu formaae. Det er muligt, at vi kunne komme til den Dverbeviisning, at vi med den Art Skibe, som anbefales os, mægte at forsvare Danmark og Sjælland, uden at have nogen som helst Landbefæstning til Støtte for dem, hvilket jeg i dette Dieblif ikke kan indsee. Men hvad der er sikkert og vist, er, at vi ikke vide Noget om alle disse Ting i dette Dieblif, og derfor maae vi være overordentlig betænkelige ved at gjøre Noget som helst, der directe eller indirecte, strax eller som en første Begyndelse kan føre os til Noget, om hvilket vi om kort Tid kunne komme til at erkjende, at det ikke kan bruges. — Den høitærede Minister optog en